

Jacqueline Wilsonová

ČTYŘI DĚTI a SKŘÍTEK

Mohou se i tvá nejbláznivější přání opravdu splnit?

ČTYŘI DĚTI
a SKŘÍTEK

Jacqueline Wilsonová

ČTYŘI DĚTI a SKŘÍTEK

Ilustroval Nick Sharratt
Přeložila Daniela Feltová

Vydání nakladatelství BB/ats, s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Text copyright © 2012 by Jacqueline Wilson
Illustrations copyright © 2012 by Nick Sharratt
All rights reserved.

Z anglického originálu *Four Children and It*
(First published by the Penguin Group, London, 2012)

přeložila © 2013 Daniela Feltová

Redakce textu: Zuzana Řehořová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074618024

Alexovi a Elv

„Co to zase čteš?“ vyjela na mě Smash a vytrhla mi knihu z ruky.

„Hele, dej to sem,“ bránila jsem se, ale ona ji zvedla do výšky a vši silou do mě strčila loktem, protože jsem se ji snažila získat zpátky. Vždycky mi takhle brala věci, když se nudila. Měla by mít spíš přezdívku Veš, jak byla protivná.

„*Pět dětí a skřítek*,“ přečetla směšným hláskem. „To je teda pěkně blběj název. A jakej skřítek?“

„Jmenuje se Psamiades.“

„Psa-co?“ zeptala se Smash. Zdálo se, že ji to trochu začíná zajímat. „Nějaký strašidlo?“

Jediné knížky, jaké kdy četla, byly horory od Marvela O’Kaye – čím krvavější, tím lepší.

„Ale ne. Je to takovej zvláštní kouzelněj tvor,“ vysvětlila jsem. „Písečnej skřítek.“

„*Skřítek!*“ zděsila se Smash. „Z těchhle blbostí jsem vyrostla, když mi bylo šest. Ty jsi fakt ještě malý děcko, Rosalind.“

„Skřítek není žádná *blbost*. Je to takový něžný stvoření, který vypadá jako opička s očima na stopkách a umí plnit přání,“ řekla jsem. „Je to úžasnej příběh.“

„Ty jsi teda mimoň. Tobě připadají všechny knížky úžasný.“

Posadila se na kuchyňský stůl a začala pohupovat nohama a listovat v mé knížce. Jenže pod tím stolem byl zrovna můj bráška Robbie. Ležel na břiše a hrál si se svými zvířátky. Smashiny nohy v blýskavých teniskách se komíhaly nebezpečně blízko jeho hlavy, tak se odplazil dál ke zdi. Nesnášel hádky se Smash ještě víc než já.

Smash zůstala koukat na jednu ilustraci.

„Proč mají na sobě to divný oblečení? Vypadají trapně,“ ušklíbla se.

Vzdychla jsem. Robbie pod stolem taky vzdychl. Vzdychli určitě i všichni jeho umělohmotní lvi a tygři a sloni. Trapná byla Smash, a ne děti na ilustraci. Byla to vážně ta nejhorší nevlastní sestra na světě.

„Ta knížka byla napsaná před víc než sto lety,“ vysvětlila jsem. „Děti jsou oblečený podle edvardovský módy. Holky nosily zástěrky a kluci krátký kalhoty.“

„Jdi s tím do háje,“ řekla otráveně Smash. „Nesnáším historický knížky.“ Zívla a otráveně odhodila mou knihu na zem. Snažila se vyvolat hádku – a já jsem dobře věděla, kdo by ji vyhrál.

„Kolik že je ti let?“ zeptala jsem se naoko leda-byle. „I Maudie se umí chovat líp než ty.“ Zdvihla jsem svou knížku. Některé stránky byly pomačkané. Roztřesenými prsty jsem se je snažila uhladit. Neměla jsem nejmenší tušení, jak to se Smash vy-

držím každý den. Byla na všechny tak hnusná – a nejvíc na mě a na Robbieho. Byla mladší než já, a přitom jsem z ní měla strach, nemohla jsem si pomoci.

„Ale jdi ty, chudinko. Pomačkala se ti pohádková knížka?“ Smash rozkomíhala nohy ještě víc a porazila dva slony a opici. „Jé!“ řekla překvapeně.

Robbie natáhl ruku a snažil se zvířátka posbírat. „Pomoc! Tamhle leze něco odpornýho. Není to krysa? Radši to rychle zašlápnu,“ řekla Smash, sklouzla dolů ze stolu a dupla Robbiemu na ruku.

„Nech toho! Přestaň mýho bráchu šikanovat! Jsi normální surovec!“ vyjela jsem na ni. Konečně se jí podařilo mě vyprovokovat.

Robbie nic neřekl, protože měl co dělat, aby potlačil pláč, ale jeho oblíbený lev kousl Smash do kotníku. Ta se tomu směšnému kousanečku jen zasmála, chytila plastového lva a vyhodila ho vysoko do vzduchu. Přistál na polici na jedné kuchařce od Jamieho Olivera.

„Hej, ten lev by měl vystupovat v cirkuse, když umí takovýhle kousky!“ Smash vyskočila a doběhla pro lva. „Znáš ten trik, jak krotitel strká lvovi hlavu do tlamy? No, tak to by asi tenhle lev nezvládl – ale možná bysme mohli zkusit opačnej trik. Lev strká hlavu do pusy krotitele! Jo, to by bylo hustý.“ Strčila si lva do pusy a vší silou mu kousla do hlavy.

„Ne!“ vykřikl Robbie.

Vyskočila jsem, chytila lva za zadek a prudce škubla. Vyšel z toho karambolu celý oslintaný – a malinko potřísněný krví. Smash si přitiskla ruku na poraněný ret.

„Jau! Teď mi kvůli tobě teče krev, ty blbko!“ vztekala se.

„Tím líp. Můžeš si za to sama,“ odbyla jsem ji, ale rozbušilo se mi srdce. „Proč musíš bejt pořád tak hnusná?“

„Protože nesnáším toho tvýho protivnýho ukňouranýho bráchu. A protože chci, abyste vypadli.“

„Ahoj, děcka! Co je to tu za křik?“ zahlaholil táta, který najednou vtrhl do kuchyně. Stál tam v pyžamu a drbal se na hlavě. Podíval se na Smash. „To neznělo moc přátelsky.“

„Oni ke mně *taky* nejsou přátelský!“ bránila se Smash. „Koukej!“

Vystrčila bradu a ukázala mu svůj poraněný ret. Táta zíral na malou kapičku krve.

„Jak se ti to stalo, Smash?“

Smash se podívala přímo na mě.

„Rosalind?“ zeptal se překvapeně táta. „Rosalind, doufám, že jsi *neublížila* své sestře!“

„Není to moje sestra,“ zamumlala jsem hloupě.

„Ona mě bránila,“ zastal se mě Robbie, který mezitím vylezl zpod stolu.

„Aha, takže ty necháváš svou sestru, aby se prala za tebe,“ řekl chladně táta.

„Hm. Já se neumím prát,“ přiznal Robbie po pravdě.

„A kvůli čemu jste se praly?“ zeptal se táta.

Koukaly jsme na svá bosá chodidla. Já jsem si palcem nohy pohrávala s několika kousky kornfleksů. Jedli jsme je přímo z krabice a několik se jich vysypalo na zem.

Táta zhluboka vzdychl. „No nic. Ale ty se budeš muset ovládat, Rosalind. Nesmíš nikomu ubližo-

vat! To ve svém domě nesnesu. A teď mi pojdte pomoci připravit snídani, šup, šup!“

Táta vykročil ke kuchyňské lince a zakopl o jedno z Robbieho zvířat, která se tu válela po zemi.

„Proboha, Robbie!“ Táta sebral slona ze země a hodil ho na Robbieho. „Děláš s těma svejma hračkama větší binec než Maudie. Nejsi už na ně moc velkej?“

Robbie svěsil hlavu. Copak táta *zapomněl*? Sám dal Robbiemu první tři zvířátka ještě v době, kdy za námi chodil každý víkend a bral nás do zoo.

„Já nevím,“ zavrtěl táta hlavou. „Moje dcera se pere a syn se schovává s hračkama pod stolem. Máte to nějaký pomotaný, děcka. Asi vás budu muset strčit do pytle a pořádně s váma zatřást.“ Měl za to, že je to hrozně vtipné, ale nám s Robbiem to tak vůbec nepřipadalo. Oba jsme zrudli.

Smash se nám vysmála, protože věděla, že ji táta neokřikne. Bylo to nespravedlivé. Věděli jsme, že ji má asi tak rád jako my, ale nikdy ji nekritizoval, protože byla Alicina, ne jeho.

Alice se objevila, když už jsme byli všichni po snídani a táta pil druhý hrnek kafe.

„Ahoj, zlatíčka,“ pozdravila nás. Vlnila se v bocích a rozdávala úsměvy jako nějaká známá herečka na jevišti, která očekává nadšený aplaus. Ještě měla na sobě svou průsvitnou noční košilku, která toho ukazovala až příliš, ale dlouhé blondaté vlasy už měla pečlivě učesané a rty namalované lesklou růžovou rtěnkou.

„Je báječný mít vás tu všechny pohromadě!“ řekla a spráskla ruce.

Zůstali jsme na ni koukat. Komu to chtěla namlu-

vit? Určitě tu nechtěla mít nikoho z nás, dokonce ani Smash, svou vlastní dceru. Na prázdniny jsme sem jezdili zvlášť – nejdřív já s Robbiem a potom Smash. Jenomže o letošních prázdninách odjel Smashin táta na Seychely na líbánky se svou novou manželkou a moje máma zase jela na letní kurz Open University. Tak jsme museli tvrdnout tady – v tátově domě v Surrey – a hrát si na šťastnou rodinku.

Hrozně se mi stýskalo po mámě, přestože jsem ji viděla včera. Věděla jsem jistě, že i mámě se po nás stýská. Když se s námi loučila, brečela. Bylo hrozné nemít už rodiče pohromadě jako v normálních rodinách. Samozřejmě jsme tátu o prázdninách *chtěli* vidět – ale nechtěli jsme vidět Alici. A už *vůbec* jsme nechtěli vidět Smash.

Malá Maudie nám ale nevadila.

„Ahoj, ahoj, ahoj,“ pozdravila nás jednoho po druhém. Šla za Alicí jako komický malý policajt. Opatrně se sunula v máminých páskových botách na vysokých podpatcích. Na sobě měla její kalhoty od pyžama a růžovou podprsenku zavěšenou kolem krku.

„Sem velká pani,“ oznámila.

Klopýtala přes kuchyň a rozdávala úsměvy. Jí ten úsměv všichni opětovali, včetně Smash.

„Maudie!“ vykřikla jsem a natáhla k ní ruce.

Svou směšnou nevlastní sestřičku jsem *milovala*. Připadalo mi, že i ona mě miluje, a když jsme byli u táty, všude za mnou chodila jako můj stín. Ale teď tu byla i Smash. Vrhla se k Maudie, zvedla ji a roztočila ji kolem sebe, až jí střevíčky sletěly z nohou. Maudie říčela smíchy.

„Opatrně, Smash. Nemůžeš s ní zacházet tak humpolácky,“ okřikla ji Alice.

Smash zrudla. „Já s ní nezacházím humpolácky.“

„Je ještě malinká. Dej ji na zem. Bude se jí motat hlava,“ trvala na svém Alice.

Maudie se jí se smíchem vykroutila. Našla Robbieho lva a zkusmo si ho strčila do pusy.

„Ale ne, Maudie, to je e-e,“ okřikl ji táta, sedl si vedle ní na bobek a natáhl ruku. „Dej to taťkovi.“

Podívali jsme se s Robbiem jeden na druhého. My jsme mu *nikdy* neříkali taťka.

Maudie vyndala lva z pusy, políbila ho na čumák a podala ho tátovi. Ten ho otřel o rukáv pyžama a pak se na něj zadíval.

„Páni, jsou na něm otisky Maudiiných zoubků!“

„Dás Maudie toho lefa?“ zeptala se Maudie nadšeně.

„No dobře, ale nekousej do něj tolik, miláčku. Mohla by sis vylámat zubečky,“ odpověděl táta a došel lva umýt ke dřezu. Pak ho utřel čistou utěrkou a rozmáchlým gestem ho podal Maudie.

„Na. A řekni hezky taťkovi děků.“ To nás s Robbiem a Smash dorazilo.

„Děků,“ řekla Maudie poslušně.

Věděli jsme, že umí krásně říkat „děkuju“, ale zdálo se, že tátovi a Alici se víc líbí, když žvatlá.

„To je ale *můj* lev,“ zamumlal Robbie.

Sedl si ke stolu vedle Maudie. Zatímco jedla svůj jogurt s rozkrájeným banánem, vzal lva a dělal, jako že chodí po stole sem tam a řve. Maudie se tomu hihňala.

„Proč nemůže mít normální kornfleksy a chleba s máslem a marmeládou jako my?“ zeptala se

Smash, natáhla se pro další krajíc chleba a namazala si ho pořádnou vrstvou másla a jahodové marmelády.

„Chceme, aby jedla zdravě. Aby nebyla tlustá,“ odpověděla Alice.

Smash zase zrudla. Bylo jasné, že to je narážka na ni. Nebyla sice vyloženě *tlustá*, ale od té doby, co jsme ji viděli naposledy, byla daleko baculatější.

„Ty jsi blázen, mami,“ řekla. „Takhle z ní bude v deseti letech anorektička, když budeš odmalička řešit její váhu.“

Alici zacukaly koutky úst, jako by se chystala říct něco ošklivého o *Smashině* váze. Popadla jsem svou knihu a nenápadně se sunula ke kuchyňským dveřím. Doufala jsem, že se mi podaří zmizet. Nahoru do svého pokoje jsem nemohla, protože jsem se o něj musela dělit se Smash. Robbie zase spal na skládacím lehátku v Maudiině pokojíčku. V celém domě nebylo jediné místo, kde bych měla soukromí. I kdybych se zamkla na záchodě, za chvíli by někdo začal bušit na dveře. Litovala jsem, že nemám baterku. To bych se mohla zašít do kumbálu pod schody.

„Kam jdeš, Rózinko hrozinko?“ zeptal se táta.

Úplně jsem se zpotila studem. Takhle mi říkal, když jsem byla stejně stará jako Maudie. Smash se tomu rozřehtala.

Zamumlala jsem, že si chci číst knížku.

„Ach jo, zlato! Ty tvoje knihy! Nemůžeš si přece někde v koutku sama číst. Pojdme ten čas využít společně. Uděláme si třeba pěkněj rodinnej vejlet, co vy na to?“ Táta si spokojeně zamnul ruce. „Kam-pak vyrazíme?“

„Do zábavního parku v Chessingtonu,“ navrhla Smash. „Jsou tam super atrakce.“

„A myslím, že tam mají zvířata!“ přidal se Robbie a posbíral si ta svoje plastová. Tygr a lev se v jeho rukou roztančili před Maudie. „Že chceš taky vidět zvířátka, Maudie?“

„Jo, ci. Velký pesy,“ přikývla Maudie a pohladila je. „A všichni půjdeme na horskou dráhu,“ pokračovala nadšeně Smash, popadla lva a tygra a začala s nimi předvádět divokou jízdu na pomyslné horské dráze.

„Dávej pozor, lásko. Málem jsi píchla chudinku Maudie do oka,“ mírnila ji Alice. „Já myslím, že Maudie je na horskou dráhu ještě moc malinká.“

„Myslíš?“ řekl táta. „Ale určitě tam mají spoustu jinejch atrakcí pro děti.“

„A pro šest lidí to přijde pěkně draho,“ dodala Alice. „Pojedeme tam někdy jindy.“

Někdy jindy znamenalo *bez nás*.

„Tak můžeme jet na vejlet k moři,“ napadlo tátu. „Vzít kyblíky a lopatičky na hrady z písku. To by se ti líbilo, ne, Maudie? Dělala bys s tačkou cáky-cáky!“

Maudie se nadšeně zazubila, ale Alice obrátila oči v sloup.

„*Přemejšlej*, Davide. Jak bysme se asi vešli do auta? Ty a já budeme vepředu a vzadu bude Maudie v autosedačce. Takže zbejvaj dvě místa – a máme tři děti,“ upozornila ho.

„Můžou se tam smáčkout,“ odbyl ji táta.

Představili jsme si s Robbiem, jaká by to byla hrůza být celou cestu namáčknutí na Smash.

„My s Robbiem s váma jet nemusíme,“ řekla jsem rychle. „Budeme tu v pohodě, fakt.“

„Jo. Navíc by to bylo proti zákonům a proti pravidlům bezpečnosti nebo tak něco, kdyby na dvou sedadlech seděly tři děti,“ podpořil mě Robbie.

A představili jsme si báječný den, který bychom tu strávili sami. Já bych si četla v posteli a Robbie by si na schodech hrál se svými zvířátky. Byly by to nekonečné hodiny klidu a míru.

„Nebudte směšný, vy dva,“ zpražil nás táta. „Proti zákonu je nechávat děti doma samotný, ty chytrolíne.“ Pleskl Robbieho utěrkou. Bylo to jen z legrace, ale Robbie sebou trhl, jako kdyby ho opravdu uhodil.

„No tak, usměj se, kámo!“ Táta se zahleděl do neurčita pro inspiraci – a oči se mu rozzářily. „Už vím! Vyrazíme si na pěknou dlouhou vycházku v přírodě. Děckám to udělá dobře, když si trochu protáhnou nohy, a Maudie můžu nýst na zádech, když bude unavená. A cestou si uděláme piknik. No jasně, piknik! Nebyl jsem na pořádném pikniku od té doby, co jsem byl malej. Vezmeme si sendviče a vajíčka natvrdo a třešňovej koláč a spousty limonády,“ básnil táta.

„To je piknik podle Enid Blytonový – ale mají tam bejt spousty zázvorovýho piva, ne limonády,“ opravila jsem ho, ale tak potichu, aby to slyšel jen Robbie.

Alicí ten nápad s piknikem zas tak báječný nepřipadal.

„Vajíčka sice máme, ale nemáme dost chleba na sendviče, o třešňovém koláči a limonádě ani nemluvě. Vůbec mi to celý zní dost uhozeně,“ prohlásila.

Táta vzdychl a vypadal, že by mu s ní konečně mohla dojít trpělivost. Dokud ještě bydlel s mámou,

se mnou a s Robbiem, ztrácel trpělivost dost často. Ale ovládl se a podařilo se mu uchovat si dobrou náladu.

„Nil problemo,“ řekl jakýmsi vymyšleným cizím jazykem. „Skočím do supermarketu pro nějaký jídlo a vy tu zatím uvařte vajíčka.“

Já s Robbiem jsme zůstali poslušně v kuchyni a pomáhali jsme Alici, která vařila vejce, smažila slaninu a krájela salát a rajčata. Maudie začala kňourat, protože chtěla taky něco krájet.

„Mám ji umejt a převlíknout?“ nabídla jsem se a natáhla ruce k Maudie.

„Ne, já ji vezmu. Uděláš cáky-cáky se Smash, chceš?“ zeptala se Smash a chytila ji za druhou ruku.

I my jsme teď byly jako dvě malá děcka, která se hádají o oblíbenou panenku.

„Ne, udělám to *sama*,“ vyjela na nás Alice. Pak si všimla, jak se tváříme, a zhluboka se nadechla. „Ale děkuju vám za ochotu, zlatíčka. Je to od vás moc milý.“

Smash teď *vůbec* nevypadala mile. Tvářila se kysele jako citron. Odsupěla nahoru po schodech a zavřela se v našem pokoji. Řekla jsem si, že bude lepší se jí vyhnout. Vlastně jsem se chtěla vyhnout úplně všem. Alice mě poslala pro sůl a pepř do špajzu. Myslela jsem, že je to jen skříň, ale byla to malinká místnůstka. Robbie v kuchyni Alici šťastně ukazoval, jak se dělají křupavé čokoládové koláčky, což byla jeho specialita. Robbie totiž moc rád vaří.

Zmizela jsem ve špajzu s knihou *Pět dětí a skřítek*. Na čtení tu byla dost velká tma a podlaha byla hodně tvrdá, ale urvala jsem pro sebe celou hodinu klidu a podařilo se mi knížku dočíst. Vůbec to

nevadilo. Měla jsem jich v kufru ještě horu, jednu na každý den prázdnin. Znamenalo to, že jsem musela doma nechat spoustu triček a šortek a džínů a šatů, ale rozhodla jsem se, že si budu dávat velký pozor, abych si to, co mám na sobě, příliš neumazala.

Znovu jsem se začetla do první kapitoly, kde děti najdou ve staré pískovně podivného skřítka Psamiada. Zaslechla jsem z kuchyně tátův hlas a pak shon, ale zůstala jsem ve špajzu. Moc jsem nesnídala, protože se mi stýskalo po mámě a taky jsem se styděla si něco vzít, a teď mi z té slaninové a čokoládové vůně, co se sem linula z kuchyně, kručelo v břiše. Našla jsem tu ale sáček hrozinek a dala jsem si dobrou tajnou svačinu.

Potom se táta začal shánět po mně a po Smash. Neslyšela jsem, že by se Smash ozvala, tak jsem byla taky zticha. Možná se mi podaří zůstat tu schovaná celý den a oni půjdou na ten piknik sami.

Ale takové štěstí jsem bohužel neměla. Táta mě vystopoval jako lovecký pes. Netrvalo to ani pár vteřin a dveře špajzu se prudce otevřely.

„Rosalind, co to tu *vyvádíš*?“

„Hraju si na schovku...?“ odpověděla jsem tiše.

„Proboha, *dítě!* Nemůžeš se chovat přiměřeně svému věku? Jsi přece nejstarší. Měla bys ostatním dávat příklad,“ zlobil se táta.

Litovala jsem, že nejsem nejmladší a nejroztomilejší jako Maudie, která byla miláčkem všech.

Vypátrat Smash trvalo tátovi mnohem delší dobu. Hledali jsme po celém domě, ale nebyla tu po ní ani stopa. Ona totiž v domě vůbec *nebyla*. Táta s Alicí začali prohledávat zahradu. Vlastně nebyla

ani na zahradě – byla *nad* ní, na vysoké borovici na konci zahrady.

Alice se rozčilovala, že je to prý hrozně nebezpečné, a pak se rozzlobila ještě víc, když zjistila, že si Smash zmazala svoje bílé tričko. Než jsme byli všichni připravení vyrazit, bylo už docela pozdě, skoro poledne.

„Nebylo by lepší udělat si piknik tady na zahradě, abysme se s tím vším nemuseli tahat?“ navrhla Alice a začala nám rozdělovat batohy a tašky.

„To je nesmysl! Zním perfektní místo na piknik v Oxshottsčým lese. Jako kluci jsme tam jezdili z Kingstonu na kole. Je to tam fakt krásný. Chci, aby to děcka taky viděly.“

Vyměnili jsme si s Robbiem překvapené pohledy. Když s námi bydlel, nebyli jsme tam za celá ta léta ani jednou.

Vydali jsme se tedy do lesa. Táta vlekł na zádech velký batoh a Alice nesla v jedné ruce obrovskou tašku praskající ve švech a druhou držela Maudie. Já jsem dostala plátěnou tašku plnou ovoce a Robbiemu přidělili papírovou tašku s tácky a kelímky a nádobou na chlazení vína pro tátu a Alici. Smash se táhla se síťovkou plnou coly a šumivých limonád. Divoce s ní máchala – nejspíš chtěla, aby to všechno explodovalo.

Dlouho jsme se vlekli po chodníku a mίjeli nekoněčnou řněuru předměstských řadových domků, přesně takových, jaký má táta.

„To je teda divná příroda,“ poznamenala Smash.
„Už jsme *skoro* v přírodě. Jen pojděte,“ pobízel nás táta. „Dejchejte zhluboka ten zdravěj čerstvej vzduch.“

„Psíloda, psíloda, psíloda,“ prozpěvovala si Maudie. Visela svým rodičům na rukách a pohupovala se.

Šli jsme dál a dál. Na silnicích byl čím dál rušnější provoz. Za chvíli auta dělala takový hluk, že jsme se sotva slyšeli.

„Dejchejte zhluboka ty zdravý čerstvý výfukový plyny,“ ušklíbla se Smash.

Domy na konci příjezdových cest byly čím dál tím větší. Alice si je závistivě prohlížela a v duchu zvažovala, který by se jí líbil nejvíc. Několik jich bylo na prodej, což ji vzrušilo. Dokonce zavolala do jedné realitky, aby se přeptala na cenu.

„Stojí přes milion liber!“ řekla tátovi s očima vykulenýma překvapením a típla mobil.

„A cos čekala?“ zlobil se táta. „To je úplně mimo naše finanční možnosti.“

„To vím taky. Ale říkám si, že bysme časem mohli mít trochu větší příjem, zvláště až Maudie půjde do školy a já budu moct dělat na delší úvazek. A tebe třeba zase povýšej. Pak bysme si to *mohli* dovolit. Kdybysme ovšem neměli tolik závazků.“

Nedívala se na mě a na Robbieho, ale věděla jsem, že tím myslí nás. Táta platil mámě každý měsíc alimenty a myslím, že i Alice musela dávat Smashinu tátovi nějaký příspěvek na její výživné. Nebyla to *naše* vina, ale mně přesto připadalo, že je.

Zpomalila jsem a počkala na Robbieho, který se vlekl několik kroků za námi. V náručí nešikovně svíral papírovou tašku a byl celý rudý námahou.

„Ukaž, dej mi tu nádobu na víno. Musí vážit aspoň tunu,“ nabídla jsem mu.

„Ne, to je v pohodě,“ odbyl mě Robbie a dál ztěžka funěl.

Popadla jsem jeho tašku a sáhla dovnitř pro nádobu. O ruku se mi otřely hřívky a tlapy a ocasy. Povytáhla jsem obočí.

„Říkal jsem si, že se zvířátkům bude v lese líbit,“ přiznal Robbie.

„Já si myslím, že ani do žádnýho lesa *nedojdeme*. Už nejspíš ani neexistuje. Všechny stromy dávno pokáceli, aby tu mohli postavit tyhle domy,“ brblala jsem.

Ale po nekonečně dlouhé době jsme přešli hlavní silnici a opravdu se ocitli v lese.

„Dobrý, tak si dáme ten piknik. Umírám *hlady*,“ řekla Smash a sedla si do tureckého sedlu na zem.

„Tady ještě *ne*! Jsou tu slyšet auta. Zajdeme dál do lesa. Když jsem byl malej, dělávali jsme si piknik u starý písčovní.“

„V tý mé knížce je taky stará písčovina,“ poznamenala jsem. „Tam děti našly Psamiada.“

Ale nikoho to nezajímalo.

Maudie už delší dobu klímbala v tátově náruči. Ma táta měl co dělat, aby unesl ji i batoh – ale když zaslechla slovo *pískovna*, okamžitě ožila.

„Písek!“ opakovala nadšeně a tleskala.

„To jsi nám neřekl, že je tam písek,“ řekla Alice.

„Maudie si ve školce hraje na písku moc ráda, vid', zlatíčko?“

„Tohle je velká písečná jáma uprostřed lesa. Vzpomínám si, že mi to připadalo, jako bych byl na pláži u moře,“ vykládal táta. „Měli jsme ti asi vzít kyblík a lopatičku, vid', Maudie?“

Vlekli jsme se dál a dál po lesní cestě. Teď jsme namáhavě stoupali do kopce. Po pískovně nebyla nikde ani stopa.

„Já na nějakou pitomou pískovnu *kašlu*,“ protestovala Smash. „Uděláme si piknik tady.“ Praštila sebou do trávy a zula si ty své krásné tenisky. Byly úplně nové, pošité blýskavými zelenými flitry. Závistivě jsem si je prohlížela až do

chvíle, kdy jsem si všimla, co jí způsobily na nohách.

„Mám pučejeře, koukejte! Fakt obrovský pučejeře, protože kvůli vám musím chodit kilometry a kilometry!“ kvílela.

„Měla sis vzít ponožky. Doma jsem ti to říkala. Můžeš si za to sama,“ odbyla ji Alice. „A přestaň s tím fňukáním. Pojdte, už je to jenom kousek.“

„Já *nesnáším* chození,“ stěžovala si Smash.

„Je to zdravý, a ty to navíc opravdu potřebuješ. Táta tě nechává válet se doma a všude tě vozí tím svým drahým autem. To ti vůbec neprospívá,“ zlobila se Alice.

„Mně neprospívá, když se tady musím hodiny trmácet tím příšerným lesem s krvácejícíma nohama – *koukej!*“ Smash natáhla nohu. „Už neudělám ani krok.“ A vzdorovitě si založila ruce na prsou.

Vtom jsme zaslechli Robbieho. Potuloval se mezi stromy, ale teď se s křikem rozběhl zpátky.

„Našel jsem tu pískovnu!“ volal. „Vidím, jak skrz stromy prosvítá písek. Je úplně zlatej! Pojdte honem!“

Tak jsme se šli všichni podívat, dokonce i Smash – popadla své blýskavé tenisky za tkaničky a vyrazila bosa. Robbie byl z pískovny nadšený, ale pro nás byla trochu zklamáním. I táta vypadal nepříjemně překvapený.

„Když jsem byl malej, tak tu *určitě* bylo víc písku. Byla to taková obrovská jáma. Dalo se tam klouzat. Byla to *fakt legrace*.“ Díval se nesouhlasně na písčitou prohlubeň, jako by se naschvál sama od sebe scvrkla. Položil na zem Maudie i batoh a jemně do písku kopl svou plátěnkou.

„Teď už si v tom člověk ani nemůže hrát,“ zabručel a otřel si zpocené čelo.

„Ale i tak je to tu hezký,“ řekla Alice a půvabně se usadila na zem. Sukně růžových šatů se jí rozprostřela kolem, takže vypadala jako květina. Prohnula se v zádech s jednou rukou opřenou o svůj štíhlý pás a druhou si pročešávala dlouhé blondaté vlasy. „Je hrozný horko,“ vzdychla, ale vypadala naprosto v pohodě, jako by se jí to vedro netýkalo.

Vůbec jsem ji neměla ráda, protože nám odlákala tátu. Nejvíc ze všeho mi vadilo právě to, že je tak hezká. S bodnutím u srdce jsem pomyslela na mámu. Měla krepaté vlasy barvy myšího kožíšku, které nosila stažené do ohonu, a od Robbieho narození pořád mluvila o tom, že by měla držet dietu, ale nikdy s tím nezačala.

Táta se dychtivě posadil vedle Alice. Už se mu vrátila dobrá nálada.

„Začíná piknik!“ oznámil a zalovil v batohu.

Byl to opravdu báječný piknik. Měli jsme sendviče s opečenou slaninou, salátem a rajčetem, ciabatty s tuňákem a sýrem a vejce natvrdo s křupavými toastovými trojúhelníčky. Pak ještě sláný koláč s chřestem, klobásky a zeleninový dip. Jako zákusek jsme si dali jablkový koláč s ostružinami, řecký jogurt, broskve, hroznové víno a mandarinky. Cola a limonády vystříkly jako vodotrysk, když je Smash otevřela, ale přesto zbylo pro všechny dost pití. Táta s Alicí si dali víno.

Ládovali jsme se asi dvacet minut – a pak bylo po pikniku.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Smash, když si strčila do pusy poslední kousek klobásky.

„Proboha, Smash, přestaň se tak cpát. Vždyť praskneš!“ plísnila jí Alice.

„Vy si běžte hrát a my s Alicí si chvilku zdřím-
nem,“ rozhodl táta a lehl si na zem. Hlavu si opřel
o batoh jako o polštář.

„Ty budeš spinkat s náma, Maudie,“ řekla Alice
a přitáhla si ji k sobě. Maudie pár minut tiše ležela
a pak se z jejího objetí vykroutila. Řekla si, že s námi
bude určitě větší legrace.

„Polezeme na stromy,“ napadlo Smash.

„Ale to nesmíme,“ namítla jsem.

Smash obrátila oči v sloup a ukázala na tátu
a Alici, kteří oba tvrdě spali.

„Tak pojdte, srabíci,“ řekla Smash a rozběhla se
do lesa, co nejdál od rodičů. Zdvihla jsem Maudie
do náruče a s Robbiem jsme se neochotně vydali za
ní. Neměla jsem *nejmenší chuť* šplhat na vysoké
borovice, které nás obklopovaly ze všech stran, ale
vůbec se mi nelíbí, když mi někdo říká, že jsem
srab. Natož když ten někdo je Smash.

„Tak pojdte, je to snadný jak facka!“ volala na nás
Smash a začala lézt na nejbližší strom. „Vylezeme
všichni na tenhle.“

Za okamžik byla vysoko nad našimi hlavami.
Robbie se podíval nahoru a zbledl. Není zrovna
sportovní typ, a navíc se bojí výšek.

„Postarej se o Maudie,“ nakázala jsem mu a strčila
mu ji do náruče. Vděčně ji chytil jako svůj štít.

„Hm. No dobře. Jdu na to,“ řekla jsem a natáhla
se k první větvi.

Rozhodla jsem se, že jí to ukážu. Dělal jsem, že
se nebojím. Zpočátku mi to připadalo docela snadné.
Větve byly blízko u sebe a trčely ze stromu v tako-

vých úhlech, že to bylo skoro jako lézt po žebříku. Šplhala jsem vytrvale vzhůru. Možná to bylo opravdu snadné jak facka.

„Polez, ty šneku!“ zavolala na mě Smash z velké výšky.

Podívala jsem se nahoru. Byla úplně na vrcholu stromu, kde se borovice dramaticky ztenčovala. Kmen byl hodně vytáhlý a vypadalo to, že se s ní houpá. Jídlo v mém žaludku se začalo nepříjemně mlít.

„Slez trochu níž!“ zavolala jsem na ni, ale jenom se mi vysmála.

„Smash, je to nebezpečný!“

„Ne, *tohle* je nebezpečný,“ řekla Smash, pustila se jednou rukou kmene a divoce s ní zamávala Maudie a Robbiemu.

I já jsem se podívala dolů, ale byla to velká chyba. Udělalo se mi špatně od žaludku. Můj brácha a nevlastní sestřička vypadali jako malí plastoví panáčky.

„Pojď dolů, Rosalind!“ zavolal na mě Robbie a Maudie začala plakat. Jejich hlasy zněly jako myší pískání.

Chtěla jsem slézt, ale začaly se mi třást ruce a nohy a já jsem se neodvažovala ani pohnout, abych nesletěla na zem.

„A jéje, Rózinka hrozinka se nám zasekla?“ popichovala mě Smash.

To mi stačilo, abych se zase dala do pohybu.

„Jasně že jsem se nezasekla, ty huso,“ lhala jsem. „Prostě odpočívám. Rozhlížím se. Prozkoumávám svět.“

„Tak polez nahoru!“

„Není tam pro obě dost místa. A navíc – navíc jsi moc těžká. Kdybysme tam byly obě, kmen by se ulomil. Pojď dolů.“ Chvíli jsem usilovně přemýšlela, jakým jiným způsobem ji přesvědčit, aby slezla. „Maudie má o tebe strach – pláče.“

Smash přestala mávat a chytila se zase kmene oběma rukama. Mě neměla ráda. Chudáka Robbieho nesnášela ještě víc. Neměla ráda našeho tátu a nejspíš ani svou mámu. Malá Maudie byla zřejmě jediný člověk, kterého ráda *měla*.

„Neboj, Maudie! Už lezu dolů,“ zavolala na ni a začala slézat ze stromu. Rychle ručkovala a občas i sklouzla. Minula mě jako blesk a já jsem se přinutila slézt za ní.

Když jsem konečně byla na zemi, sotva jsem dokázala stát na nohách. Ve spoustě knížek jsem četla větu „nohy se mi třásly jako sulc“, ale až teď jsem pochopila, co to znamená. Třásly se mi tolik, že jsem si nebyla jistá, jestli mě vůbec udrží.

„Hezky, Rosalind!“ řekl obdivně Robbie.

„Bylo to fakt snadný jak facka,“ lhala jsem.

Smash si třela ruce. Na několika místech je měla spálené, jak klouzala dolů moc rychle, a tričko měla úplně špinavé, ale tvářila se, že jí to nevadí.

„Vidíš, Maudie?“ řekla, sebrala ji Robbiemu a pochovala ji. „Jsem v pohodě. Až trochu vyrosteš, budeš taky lízt po stromech jako Smash. Já tě to naučím,“ vykládala. Pak se podívala na Robbieho. „Teď jsi na radě ty.“

„Robbie je ještě moc malej na to, aby lezl po stromech,“ řekla jsem rychle.

„Ale není! No tak, Robbie. Dělej. Nebuď srab,“ popíchla ho Smash.

Robbie měl oči rozšířené strachem a v obličeji zmučený výraz.

„Nevšímej si jí, Robbie,“ chlácholila jsem ho.

„Když tam nevylezeš, jsi pěknej zbabělec.“

„Spíš budeš hloupej, když se necháš vyprovokovat, Robbie,“ řekla jsem, přestože já *sama* jsem byla hloupá.

Robbie úzkostně pohlédl na Smash. Byla neoblopná.

„Jsi prostě sralbotka,“ řekla pohrdavě Smash.

„Botka, botka!“ opakovala Maudie.

„Vidíš, i Maudie si myslí, že jsi srab,“ dodala Smash.

„Mně je to jedno,“ bránil se Robbie, ale do očí se mu tlačily slzy.

„Jé, koukněte se, on brečí,“ posmívala se mu Smash.

„Nech ho na pokoji,“ vyjela jsem na ni.

„Je to srab, netroufne si ani do půlky stromu.“

„To teda troufnu,“ řekl Robbie. „Tak se koukej.“

Plivl si do dlaní, jak to viděl dělat drsné chlapíky ve starých filmech, a vyskočil, aby se chytil spodní větve. Skákání mu ale moc nejde. Úplně větev minul a narazil nosem do stromu.

Smash se tak řehtala, že málem spadla.

„Zmlkni!“ zařvala jsem na ni a vyrazila Robbie-mu na pomoc.

„Jsem *v pohodě*,“ bránil se Robbie, úplně rudý.

„Já jsem to takhle *chtěl* udělat. Schválně jsem blbnul, abych Maudie rozesmál. *Nech mě*, Rosalind. Já na ten strom vylezu.“

Zkusil to znovu. Tentokrát se místo skákání k větvi jenom natáhl a jen tak tak se mu podařilo